

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: **X. H. P.**, narozený dne X
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
bytem X
zastoupený obecným zmocněncem K. T. T.
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-314/ZA-ZA11-D07-2024 ze dne 4. 6. 2024

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Rozhodnutím ze dne 4. 6. 2024 žalovaný podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zastavil řízení o žalobcově žádosti o udělení mezinárodní ochrany s tím, že tato žádost je podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu nepřijatelná. Současně žalovaný vyslovil, že státem příslušným k posouzení dané žádosti je podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále jen „nařízení Dublin III“) Rumunsko. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Žaloba

2. V žalobě žalobce nejprve zopakoval první tři odstavce napadeného rozhodnutí. Poté uvedl, že jej žalovaný obvinil, že do České republiky přicestoval za ekonomickými účely, nikoli za mezinárodní záštitou. Namítal, že žalovaný nezjistil, že důvodem, proč žalobce opustil svou zemi, byla nespokojenost s komunistickým režimem, který byl nelidský, pošlapával lidská práva a způsobil mu tragédii, dluh a útlak. Žalobce konstatoval, že se do Vietnamu nevrátil, protože se obával, že komunistická strana omezí jeho svobodu. Tato obava se podle žalobce ukázala jako oprávněná, neboť po vypuknutí epidemie Covid-19 byla většina cestujících z Rumunska do Vietnamu byla po vystoupení z letadla zatčena. Žalobce byl také nespokojen s režimem jedné strany a s rozšířenou korupcí v politickém aparátu Komunistické strany Vietnamu, a proto se rozhodl odejít a najít skutečnou demokracii v České republice.
3. Žalobce namítal, že žalovaný neuvedl, zda a jak zjišťoval platnost žalobcova rumunského víza, a že nevzal v úvahu možnost, že termín jeho odjezdu z Rumunska nemusel souhlasit s datem konce platnosti víza. Ten podle žalobce nastal před více než dvěma lety. Žalobce zdůraznil, že žalovaný se dostatečně nezabýval otázkou platnosti rumunského víza ani otázkou příslušnosti k projednání jeho žádosti. Žalovaný tím podle žalobce porušil § 50 odst. 2, 3 a 4 a § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nezjistil všechny rozhodné okolnosti, nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nepřihlížel ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, a neprovedl důkazy potřebné k zjištění stavu věci. Žalobce konstatoval, že ve smyslu zásady materiální pravdy bylo povinností žalovaného zjistit platnost pobytového titulu, což ovšem neučinil. Napadené rozhodnutí podle žalobce není přesvědčivé.
4. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že postupoval v souladu s nařízením Dublin III a s jednotlivými ustanoveními správního řádu. Zdůraznil, že Česká republika není příslušná k posuzování žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu a že žalobcem uváděné důvody věcně posoudí Rumunsko. Žalovaný odmítl, že by platnost žalobcova rumunského víza skončila před více než dvěma lety; uplynula totiž dne 13. 12. 2023. Podle žalovaného neexistují závažné důvody se domnívat, že v Rumunsku dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů; žalobce ostatně tyto závěry v žalobě nezpochybnil. Žalovaný dále poukázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 5. 10. 2017, č. j. 45 Az 15/2017-40.
6. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Posouzení věci soudem

7. Žaloba není důvodná.
8. Soud předesílá, že napadeným rozhodnutím žalovaný zastavil řízení o žalobcově žádosti o udělení mezinárodní ochrany, neboť tuto žádost vyhodnotil jako nepřijatelnou. S ohledem na takto vymezený předmět soudního přezkumu se soud může zabývat pouze tím, zda skutečně byly dány důvody pro zastavení řízení, resp. zda byla žalobcova žádost opravdu nepřijatelná. Soudu naopak nepřísluší zkoumat, zda byly splněny podmínky pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany, neboť ani žalovaný se jednotlivými žalobcem Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

uváděnými důvody nezabýval věcně. Žalobcovy argumenty shrnuté v odstavci [2] tohoto rozsudku, tak nejsou pro nyní řešenou věc podstatné, a soud k nim proto nepřihlížel.

9. Jako relevantní námitky vyhodnotil soud pouze ty, které se týkají platnosti žalobcova rumunského víza, neboť od té se odvíjí určení státu příslušného k posouzení žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu a na ně navazující závěry o nepřipustnosti této žádosti a existenci důvodu pro zastavení řízení.
10. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, *jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná. Z § 10a odst. 1 písm. b) téhož zákona plyne, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.*
11. Z čl. 12 odst. 2 věty první nařízení Dublin III vyplývá, že *pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. Podle odstavce 4 věty první téhož ustanovení platí, že pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států.*
12. Žalovaný na straně 4 napadeného rozhodnutí výslovně uvedl, že žalobce byl držitelem víza č. 002736605 vydaného Rumunskem dne 4. 9. 2023 s maximální délkou pobytu od 15. 9. 2023 do 13. 12. 2023, jehož platnost skončila před méně než šesti měsíci (napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 4. 6. 2024, pozn. soudu). Tyto skutečnosti žalovaný zjistil ze žalobcova prohlášení, z kopie jeho cestovního dokladu a z vyjádření Rumunska. Soud ve správním spisu ověřil, že žalovaný měl skutečně k dispozici žalobcův cestovní doklad, který zmíněné vízum obsahuje.
13. Na základě těchto zjištění soud konstatuje, že v otázce platnosti žalobcova rumunského víza vycházel žalovaný z dostatečně zjištěného skutkového stavu, zjistil všechny rozhodné okolnosti a přihlížel ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Soud tedy neshledal namítané porušení § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu. Tato námitka není důvodná.
14. Namítá-li žalobce, že termín jeho odjezdu z Rumunska nemusel souhlasit s datem konce platnosti víza, který nastal před více než dvěma lety, soud zdůrazňuje, že toto žalobcovo tvrzení je bezpředmětné. Podstatná je výhradně platnost jeho víza, která byla ve správním řízení řádně zjištěna.
15. K žalobcovu tvrzení, že žalovaný v rozporu s § 52 správního řádu neprovedl důkazy potřebné k zjištění, soud podotýká, že žalobce v žalobě neupřesnil, jaké konkrétní důkazy měl žalovaný provést a co jimi mělo být prokázáno. Toto tvrzení tak vzhledem ke své obecnosti nedosahuje kvality žalobního bodu.
16. V této souvislosti soud podotýká, že každý žalobce je povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Sb. NSS). Totéž podle názoru zdejšího soudu platí i pro citaci judikatury, pokud žalobce nijak neupřesní, co konkrétně z toho kterého judikátu pro svůj případ dovozuje. Soud dále podotýká, že není možné, aby za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty, konkretizoval jeho obecná tvrzení či vybíral ze spisu ty skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu a přebíral by naopak funkci žalobcova advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Afs 171/2021-44).

17. Lze tedy shrnout, že platnost žalobcova rumunského víza skončila dne 13. 12. 2023, tj. méně než šest měsíců před datem vydání napadeného rozhodnutí. Byly proto splněny podmínky pro užití čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III a závěr žalovaného, že státem příslušným k posouzení žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany je Rumunsko, je správný. To činí žalobcovu žádost nepřípustnou ve smyslu § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a zakládá důvod pro zastavení řízení podle § 25 písm. i) téhož zákona.
18. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích projednatelných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
19. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 30. září 2024

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.